

НАКОН ПУТОВАЊА

Док у тишини грабуљам
траву под великим стаблима –
храстовима и огромним јаворима –
мислим на власника

Caffe dei Fiori, поспаног, заузетог,
обученог под конац,
док поставља столове у улици *Via Frattina* –
како свакога дана увећава своје царство
корак по корак
све док не буде места за још један сто...

за којим смо, десило се, ми седели
онога дана кад је дошао градски званичник,
исто обучен под конац, да развуче свој
сјајни метар по улици;
два стола морају да оду. Власник је само
слегнуо раменима и израз
бескрајног умора прешао му је
преко лица. Ово је Рим:
жаљење је неприродно...

И у бело обучени конобари
постављају на сребрне послужавнике обложене украсним салветама
редове колача: анђеоска крила,
мачји језик и мале тартове од кивија;
и машина за еспресо шишти и из ње шикља
тако привлачан млаз, и жена
са дугачком црвеном капом пролази
и води пар малих боксера
на рачвастом повоцу.

ДОЛАЗАК КУЋИ У СУМРАК У ПОЗНО ЛЕТО

Скренули смо ка прилазу
каменчићи су излетели из гума
као варнице из ватре. Толико тога
треба да се уради – распакивање, ту је и пошта
и папири... траву треба покосити...
Укочени изашли смо из аута.
Угашени мотор је пуцкетао док се хладио.

А онда смо приметили дрво крушке,
гране пуне плода
скоро да су додиривале земљу.
Изашли смо у поље; за нашим стопама
остајале су црне рупе у трави;
и обоје смо узели по крушку,
јели и били захвални.

КАМПЕРИ ОДЛАЗЕ: ЛЕТО 1981.

Управо су два изнајмљена аутобуса из Бостона
величанствено скренула на пут бр. 4. Прашина
се слегла дуж црног пута... пас је
престао да лаје, окренуо се три пута
и поново легао.

Лица у сваком запрљаном прозору
окренула су се да баце последњи поглед
на планину.
Сунце је обасјало врх...
било је тако светло да су морали да склоне поглед. Ускоро
почиње бучно поновно окупљање породице...

Јуче је телефон зазвонио у подне.
Отац, звао је из болнице, имао је
нешто на свом *озраченом* уму – само шта,
није могао да каже, мада је покушавао.
Заплакао је и дао слушалицу мајци
да каже збогом.

Цело лето гледала сам кампере са
даље обале. Учили су да пливају и једре
и како да се држе за преврнути кану. Неки
су покушавали, али нису успевали.
Последњег дана чула сам глас
који је просто рекао: *Њреба ми моџка.*
Понекад, кад ветар дува како треба чинило се
да је свака изговорена реч упућена мени.

СИЈЕСТА: ХОТЕЛ ФРАТИНА

Поподне, звук јецања у ходнику
ме је пробудио... убрзани кораци на степеништу и врата
која су се залупила. Стављам наочаре и зурим
ни у шта посебно.

Цело јутро смо се шетали по Форуму
између стубова, венаца и по нагнутим
мермерним подовима... између торза без руку, лица
без носева – нахереним
међу травом обраслим брежуљцима.

Лорд Бајрон је овде размишљао о својој љубави
према Терези Гвичоли, деветнаестогодишњакињи
и већ нечијој жени. Ах, заводљива Италија.

Баш тад је славина уздахнула.
Таваница се чинила неизмерно далеко.
Ум ми се бунио против свега што сам купила
у помодним улицицама Рима.

Чезнула сам за кућом, подигнутим крагнама
какве носимо ми тамо стотину миља северно од места
где је Хоторн написао *Скерлејино слово.*

Чак сам чезнула за досадом,
да гледам како бледо сунце прелази – ужурбано –
преко ивице северног света
у четири сата у новембарско поподне.

НАКОН ШТО САМ ДУГО РАДИЛА НА ЈЕДНОЈ СТВАРИ

Кроз врата комарника
чујем колибрија, тражи
нектар међу пркосним

слезом – неправиан летећи
рубин, тражи слаткиш међу
цветовима лепљивога грла.

Небо се неће смрачити на западу
до десет. Где да сместим
овај осветљени и уморни ум?

БОЖУРИ У СУМРАК

Бели божури што цветају дуж трема
светле
док се све остало у дворишту гаси.

Претерани цветови велики као
људске главе! Посрћу
услед сопствене бујности: морала сам
да их привежем за кочиће.

Влажни ваздух појачава њихов мирис,
месец се креће око амбара
да сазна одакле тај мирис долази.

У мрачној јунској вечери
привлачим цвет, савијам га ка себи
додирујем га као што жена додирује
лице вољеног.

БЕЗВОЉНОСТ У РАНУ ЗИМУ

Писма стижу од пријатеља...
Нек се разводе, поново венчавају
и поново разводе!
Опростите ми ако мало одремам у фотељи.

Требало је да наложим пећ
пре сат времена. Кућа ће
постати хладна као камен. Одлично!
Нећу морати да прегледам
чековну књижицу.

Пошта се таложи
у гомилама, нестабилним,
и мачка је сву растури
кад сврати да ме види.

Још увек сам у фотељи,
закопана испод шута
неуспелих бракова, часописа,
формулара за обнављање претплате, рачуна,
посрнулих пријатељстава...

Ово размишљање је
због сунца које сваког дана
напушта небо све раније
и одлази негде
као неспокојни муж
или меланхолична жена.

НАКОН РАНОГ МРАЗА

Мачка уноси свог миша што сквичи у купатило да се играју. Монопола?
Двадесет питања? Чујем бочице и четке како ударају о под.
Затим ништа.

Улазим да изнесем мртвог миша.

Није у кади. Нема га на поду. Изненада пешкир почиње да
се креће по сталку. Миш се помаља, дрхтав, очију широм отворених,
тело му се ритмички диже и спушта, очи му попут зрна бибера.

Размишљам да ли да вратим мачку да заврши посао. Размишљам да ли да сама
завршим посао до краја.

Уместо тога, гурам га у конзерву кафе. Стављам конзерву испод жбуна
у башти и враћам се у кућу да напишем писма.

Можда ће већ до вечере бити поново у шупи, правити гнездо
у корпи. Или ћу га можда наћи испод листа, укрућеног и смањеног.
Ко зна. И мене ће исто неко изнети одавде, мада
не још неко време.

(С енглеској превела Данијела Јовановић)